

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Hvad angaaer det Sidste, som den ærede Taler, der nu satte sig, omtalte, nemlig Spørgsmaalet om Lovligheden af en Forandring af Grændserne mellem de fælles og særlige Sager ved simpel Lov, skal jeg udtale, at der af mine Ytringer hverken kunde argumenteres Noget til den ene eller den anden Side; thi, da jeg udtrykkeligt sagde, hvad jeg gjentager, at jeg ikke har Villie til at gaae den Vej, saa har jeg ikke havt Opfordring til at anstille Betragtninger om Lovligheden, og altsaa kan jeg ikke have havt til Hensigt at udtale mig om det Spørgsmaal. Dernæst maa jeg gjøre opmærksom paa, at jeg ikke før var opfordret til at give nogetfomhelst Svar paa den Tvivl, der blev reist angaaende Rigsraadets lige store Ret; jeg betragter nemlig det som en Sag, der er endelig afgjort og afgjort paa rette Maade ved Afstemninger i de forskjellige Repræsentationer, altsaa som Noget, der ikke længere kan omtvistes. — Endelig skal jeg tillade mig at gjøre den Bemærkning, at, naar jeg før talte om, at den meest betyden- de Deel af Rigsraadet havde vedtaget Forslaget, som det nu foreligger, har jeg ganske vist sigtet til det Thing, som det ærede Medlem nævnte, nemlig til Folkethinget; men Grunden til, at jeg sagde den meest betyden- de Deel, er den — og deri vil det ærede Medlem vistnok give mig Ret —, at det er den Deel af Rigsraadet, der hviler paa det bredeste Grundlag, paa den almindelige Stemmeret, altsaa det Grundlag, hvorpaa ogsaa Rigsdagen hviler; og jeg skal med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilket af Rigsraadets to Thing der har havt den meest afgjørende Indflydelse paa Sagens Fremme til det Punkt, hvorpaa den nu staaer, tillade mig at give den Oplysning, at, som det ærede Medlem bekendt, bestod Fællesudvalget af 30 Medlemmer, 15 fra hvert Thing; for Forslaget, var der i Fællesudvalget 29 Stemmer, og blandt disse vare alle de 15 af Folkethingets Valgte, medens det var et af Landstingets Medlemmer, som ikke stemte for det.

Bloug: Jeg skulde for mit Vedkommende gjerne gaae ind paa at lade de Udtalelser, der

kom fra den ærede første Landstingsmand for 2den Kreds (B. Christensen), staae ubefarede efter det Foredrag, vi hørte af den ærede 3die Landstingsmand for 7de Kreds (Steel), der som ikke det førstnævnte Medlems Udtalelser vare blevne stærkt gjentagne af et andet Medlem fra den samme Side (Kasmussen), og nu atter af ham selv. Dette troer jeg dog gjør det rigtigt at gaae lidt nærmere ind paa nogle af den ærede Landstingsmands Ytringer. Naar den ærede Landstingsmand for det Første savner en moden Overveielse af denne Sag, saa er dette jo et meget ubestemt Begreb; det, den ene kalder moden Overveielse, kan den Anden finde ikke tilstrækkeligt; men, naar en Sag har staaet under Forhandling, saa at sige uafbrudt et heelt Aar, saa skulde man dog troe, at den var nogenlunde moden til Afgjørelse. — Dernæst har det ærede Medlem forkyndt, at Sagens Tilendebringelse her i Rigsdagen ikke vilde være den endelige. Det skulde jeg dog haabe og virkelig ogsaa troe; vi kunne dog ikke gjøre os til Vøier for hele Verden ved at blive ved at forhandle Grundlove i det Uendelige, og vi kunne dog ikke ville nedbryde hele vor indre Tilstand ved at trække disse Forhandlinger ud over endnu flere Aar. Om vi end — og det gjælder om mig som om ham — ikke ere tilfredse med, hvad der foreligger, kunne vi dog ikke vente tilsidst hver at faae sin Mening sat igjennem, og vi maae dog engang faae denne Sag ført tilende. Det ærede Medlem var imidlertid saa forsigtig ved samme Leilighed at appellere til en Svaghed i Folket, idet han sagde, at Flere maaffee nu ville gaae ind paa en Afgjørelse, som ikke havde villet det tidligere. Jeg troer ikke, at det bør stemples som Svaghed i Folket; jeg troer, at det er en Resignation, som vi ingenlunde have nok af. Jeg troer, at man meget tidligere burde være kommen hinanden imøde i denne Sag; thi de Forordninger, der stittedes fra den ene Side, vare ingenlunde, som de ffildredes fra den anden Side, overdrevne eller i mindste Maade farlige for Friheden. — Det ærede Medlem har dernæst paastaet, at dette Things Sammensætning vilde aldeles forandre det andets Sammensætning, Virksomhed og Indflydelse; ja, han har jo Lov til at paastaae det, men han har ikke søgt at